

(POVODOM GREŠKE – RADNA VERZIJA – U TOKU)

on udiše štamparsku boju
prva je rečenica zamišljena u knjizi
napisanoj sa predumišljajem da se prvo oseti
kada se knjiga otvori
miris te rečenice koja kaže da on udiše
ne samu boju miris htedoh reći
ali signal sa tom informacijom
već putuje ka prstima
koji su sada kod reči štampa
i povodom greške
koju vidim da će se desiti
kao da je čaša na ivici stola
rečenica balansira između glave i prstiju
kada se desi da prsti sami napišu
kao refleksnom reakcijom kojom se hvata čaša
brzim pokretom
zamahom
i brzinom ofset prese
pišem jedinu moguću reč a da nije ona neželjena
pišem štampane stvari
a kod reči stvari
baš na kraju slovnog sloga stvar
kad nedostaje samo i
uviđam i ovu novu grešku i zabavlja me
što on sada udiše nešto što
nije uobičajeno udahnuti
kao što i štamparsku boju
nije uobičajeno udahnuti
njen miris htedoh reći
kažem dok stojim na rubu reči stvar
i još jednom idem istim putem
miris boja stvar
i sviđa mi se pogled sa ruba reči stvar
i da bih video dalje
dodajem toj reči nastavak
dasku za šetanje
i sa ivice daske vidi se ko je on i šta udiše
on udiše štampane stvarčice

novine pamflete letke
hiljade primeraka
šušti hartija i poleće uvis
i klepeću papirna krila
pa udare o obod otvora nozdrva
u kojima je mrak
i miriše na boju
i toplo je kao kraj mašina
električnih presa
koje bruje kao
zajednička spavaonica
hiljade spavača koji spavaju
svaki ispod svog primerka
dnevnih novina
beletristike
ne preko dvesta strana
jer ispod lagane knjige
laganiji je san
i eterični duh svakog slova
istog oblika kao bojeni trag
odvaja se od njega
i inhaliran luta
disajnim putevima
do zida iza kog gasovite reči
postaju tečni molekuli značenja
kao mulj u krvi
kao sok iz stabla
do sitnih grančica
i dalje u pupoljke
čistog naelektrisanja
svaki sa osnovom fabule
usred latica
koje raspršene prevale
hiljade kilometara
unutar dimenzija
prosečnog polucilindra
ispod kog od reči
sa jednog lista novina

nastaju dva ili više romana
 i na licu mesta filmovani
 doživljavaju premijeru
 u malenom bioskopu
 sa par projektora
 za par očiju
 u mraku je toplo i udobno
 i film nije loš
 mora da je snimljen
 po nekom bestselleru
 koji mora da je štampan u
 hiljade primeraka
 moram imati jedan misle oči
 dok gledaju film i već vide
 kako otvaraju dvokrilne kapke
 iza staklenih vrata
 i u šoku od jakog svetla
 teturaju se ulicom
 teturaju se i zbog
 lažnog kretanja
 o kom platno govori
 ono govori ti sad
 voziš automobil
 ono govori potera je za tobom
 i sustiže te
 ono govori ti se sad
 teturaš ulicom
 u potrazi si za knjigom
 i nakon muka sa birokratijom
 neodgovornim arhiviranjem
 i uobičajenih sabotaza
 otkrivaš da takvo nešto
 nije pokrenulo masivne prese
 za velike tiraže
 i nisu ih radnici hranili
 kao mravi maticu svoju kraljicu
 nisu dodali ulja dodali boje
 nema razloga
 nema rukopisa
 nema matrice za našu maticu
 našu gladnu zverčicu
 našu dragu majčicu
 i kad podneseš štampani izveštaj

nalagodavcu piscu
 da ni pisca nema
 da je on umislio da postoji
 taj njegov uzor veliki mag
 čiju je sada izgubljenu knjigu
 čitao kao dečak
 i kome je posvetio svoja dela
 i uputio zahvalnicu za nadahnuće
 sopstvenoj uobrazilji
 ja svoj uzor kaže pisac
 i mehanizam je razotkriven
 i pošto je perpetuum mobile nemoguć
 nemoguć je i pisac
 i rukopis je nemoguć
 nema škartova korpa prazna
 ničeg za decu iz ulice
 sakupljače isprekidanih scena
 budućih filmova za odrasle
 često zaustavljenih pred dodir
 pred poljubac
 da se pretpostavi ono što sledi
 mora da se zažmuri
 u tami prvo zazuje zvučnici
 i glas junaka sad već u zrelih godinama
 prati scene koje nakon prve rečenice
 osvetljaju plohu
 bok ledenog brega
 isprva treperave postaju oštre
 kako glas konkretizuje radnju
 on govori o pogledu
 kroz zaboravljene ključaonice
 kao i kroz rupe rasklimanih čvorova
 na zidovima daščara
 o pogledu na obalu s nasipa
 u stavu strelca
 oslonjenog na laktove
 tamo dole kanal je tek prokopan
 i voda puštena u procep
 ispisan znak
 veznik reke i reke
 nenasleđen stečen tok materije
 okamenjena nit u raspolućenom fosilu
 od vrha do dna

žila kao žaba kao mrtva žaba u gaćama
priključena malenim elektrodama
za induktor struje
sa malenom ručkom
koju kad brzo okreneš dva tri puta
mišići se zgrče i srce radi i udovi se kreću
gore dole
uzimaju i ostavljaju
unutra i spolja
nose i smeštaju predmete
u i iz za to predviđenih mesta
od do jednog drugog
stazom gde se po tragovima
vidi smer kretanja kurira
sa pismom o produžetku vrste
koje piše svaka jedinka
svom nasledniku
o svom kanalčiću
od do sebe
o svom omiljenom provodniku
sa završetkom i početkom
muškog ili ženskog pola
utikač ili utičnica
promenom položaja prekidača iz o u i
lampa u projektoru zasija
te vidimo pred dodir
pred poljubac
sa rukama
oko ramena na bleđoj koži vrata na prekidaču
i promenom položaja iz i u o
oko projektora zažmuri
u svom leglu na tavanu
drema u gnezdu od filmske trake
sklopljenih vratnica za prijem
glumaca i scenografija
u komori je mrak
pokoji trun i perce
zasvetle u toplom vazduhu
obično ničeg
nikakve slike
osim kad se radi o scenama
gde se vide vozač i saputnik
a iza se na prozoru automobila

emituje snimak puta kroz grad ili šumu
tada u studiju pomoćni radnici
mašu granama iskrojenim iz kartona
praveći senke na haubi i krovu
pod kojim glumci poskakuju u sedištima
ne gledajući pred sebe
e onda u tami zasija taj put
jer to je delo drugog projektora
osvetljeno njegovim svetlom
drveće sa strane i kuće promiču
prolaznici u razgovoru
taksi vozilo umazanih stakala
kroz prozore gledaju se projektori
oni trepnu istog trenutka
na sastavu jednog kraja trake sa drugim
vezanom da bi vožnja trajala
bez premotavanja
drveće sa strane i kuće promiču
prolaznici u razgovoru
govore iste reči
hodajući uvek istim stopama
na izlasku iz bioskopa
razgovaraju o tome kako je
na jučernjem filmu iza
mladića i devojke promicao put
kojim su se večeras vozili
opat i njegov mladi prijatelj
ćute i truckaju se dok
drveće sa strane i kuće promiču
mi putujemo
tata vozi naš stari auto
sve je nepoznato
svaka travka
oblaci koji promiču
prirodne pojave su koje dolaze i nestaju
kao moja čaša sa pićem
putuje
puni se i prazni
leži na mom stolu koji je više moj
jer sam sam a da nisam rekao bih
ovo je naš sto i ovo je moja čaša
dakle čaša i nije toliko moja
sada kad sam sam koliko sto to jeste

ona je prirodna pojava
promiče
kao oblaci
prirodne pojave
trajanje gutljaja
trajanje dana
promicanje tečnosti
klizanje oblaka klizanje točkova na šinama
kad dva tipa u kombinezonima vuku kameru
a posle na kobasice i pivo
kobasice sa crtama od rešetke
užarene plamenom od suvog drveta
kočića za podupiranje stabala hmelja
da se uz njih penju
do vremena kada ih treba seći
u jednom danu
u predahu čaše
pune se i prazne
putuju sa našeg stola
prirodna su pojava klize vlažne
iz naših ruku i pristaju uz prste
ponovo pune kao brodovi kolonista
pune zabranjenog zlata drevnih civilizacija
koje usipaju u spremišta lučnih svodova
u zidove obojene u crveno
koji se nadimaju i truje ih
ukleto zlato
i otrov se širi
kroz instalacije
i pošto umrtvi stubove
ove naprednije kulture
penje se do samog vrha koji i ako izdrži
napad pošasti
ujutru će se probuditi mamuran
sa pulsirajućom glavoboljom
koja žigne svaki put kad neko progovori
pita jesi li dobro
deca koja ciče
kažu nakon pokreta koji je igra
njima je glas igračka
kao zvečka zvec
koja ima glavu ispunjenu zrnevljem
zrnevljem biljke hmelja zvec zvec

i semenkama grožđa zvec
nakon svlačenja slatkog tela
ceđenog stopalima žena slatkog tela
u cvetnim letnjim podignutim
sa sokom koji noći u podrumu do zrenja
do razvoja supstance koja opija
do usta do spremišta lučnih svodova
u dnu ostaju semenke
za zvečku
za u ruku pa zvec
gestom koji i prazna šaka zadržava
u nekom kasnijem dobu
kada je taj pokret potreban
da bi se reklo ono sa vrha jezika
i ruka se rastvori
kad reč ispliva
kao cvet lokvanja
onda kada sova počne svoj let
iznad noćnih lampi sa oreolom
od sitnih buba providnih krila
insekti koji nisu imali
noćni život tako aktivan
do pojave čoveka i veštačkog svetla
insekti koji su na mesečini
pronalazili jedan drugog
kružili osom toka razmene vazduha
zahvaćenog krilima
do pojave čoveka i veštačkog svetla
veštačkog hrama
utočišta od onih
koji im čuju položaj
i u zalogaju uzmu sadržaj
boje mlečnog stakla sijalica
koje osvetle perje na stomaku sove
u ono doba kada se još vidi i bez njih
kada se vidi da bude jasno
da se vidi između redova
da se zauzme pravo mesto
pod rednim brojem koji piše na karti
u pravom redu
bez nesporeduma
i film može da počne
varljiv obrok bez problema

bez rešavanja domaćeg zadatka
koji smo svi dobili
lagana večera
koju smo svi dobili
slike omame mirisom
bistre scene
sa salonskim nameštajem umesto rezanaca
i svako ima sa kim da govori
i uvek kaže pravu stvar
jer oni su mogli da kažu seci
hajdemo ponovo dok ne bude dobro
da se sa tim može živeti bez stida
kajanja posledica koje nose posledice
kao kad jedini uradiš domaći
pa ne smeš da kažeš
znaš i znam da i ako kažem
biram nijansu za zidove sobe
za kajanje sa foteljom za kajanje
stolom pokajnikom i mašinom zapisnikom
nisam joj nikad rekao da znam
kaže glavni glumac
zarez razmak
mlad crn i čist
od žbuna bambusa ne vidi
kome govori a sigurno je da je to
ona prava osoba koja će razumeti
epilog drame u nekoliko rečenica
on sad čuti i odlazi u mrak
iza muzike slede slova
i kad počneš da čitaš
ono što tu piše
značice to ne početak već kraj
kad na kraju filma
sviću bela slova iz mraka
zatamnjenja koje znači
zavesu koja znači kraj
ta slova kažu
ko je zapravo bio ko
pa i ti i ja ko smo
i sve ostale istine
tako ide mada u poslednje vreme izađem
ranije
da izbegnem gužvu i susrete

izađem u ono bezbedno vreme
pre suza
palcem levo pa desno oči trepću
uzdah zarez izdah ustani
sad mala stopala izlaze napolje
pa ušetaju u dlanove ruku
sa mrljama od štamparske boje
crni prsti kažu
malena stopala kuda šetate
sad je ono doba kad vam je hladno
plešite sa mnom u toploj sobi
ovde su i zidovi nabubrela od zagrevanja
kroz pukotine na malteru vide se šare
davnog nekog molerisanja
sa valjcima matricama
pa po zidu bude cveća belog na ružičastom
tamo daleko na plafonu
štampa u jednom primerku
posmatra se ležeći vidiš
oči ne mogu da se zaustave
već lutaju po cvetnom polju
koračaju sve do mraka
kad hladne latice udaraju o listove
mišiće umorne i ugrejane
od hoda sve do kreveta
kad ih hladni čaršavi prime
kroz kožu i kroz suze postaju topli
naročito oko prepona
dlanove između nogu
poseban položaj da čovek zadrži toplotu
još i kaput preko
i kaput da te zagri
ne tvoj već nečiji veći
da ti noge ne vire
da ne odu iz pećine od vlakna
jer još se kreću u ritmu od pešačenja
po cvetnom polju
tkane ruže prolaze mimo kolena
peckaju vuneni trnovi
kao i statički elektricitet
ponekad kad dlan dodirne lice
uđe u polje iznad bleđih dlačica
vidljivih samo pod određenim svetlom

kad žmuriš na suncu pa opet otvoriš oči
i sve je plavkasto i jasno
šare kristalne čaše
oštrica trn ruža
treba je staviti u vodu
koja je bar prenočila
odstojala negde da se u nju useli
mnogo sitnih bića
vidljivih samo mikroskopom
koračaju horde njih između bledih dlačica
kroz šumu i prostranstvo
kuda je teško kretati se
a i ko daleko stigne
teško mu je u tuđini
a i ko ovde ostane nedostaju mu oni
što su se drznuli da odu
i prisećaju se večeri
padao je neki vlažan sneg
i bilo je vetra te su oči sijale
od hladnoće i vina
i morali su da se sklone

gde ne duva ulaz zgrade
i pričali su svašta te su usne plesale
prvo izdaleka i za sebe
pa sve bliže i u taktu
onom kako rade pumpe koje dižu sok
iz stabla do sitnih grančica
i u soku tečne molekule značenja
koji se razmenjuju usnama
ja tebi moje ti meni tvoje
pa ćemo ih nositi zajedno
sa jednog mesta na drugo
sve neka nova gde nikad nismo bili
napuštene kuće
gde telefoni ne zvone
nikog u gostinskoj sobi u potkrovlju
sa plafona i parketa
beli stalagmiti i stalaktiti
ne dodiruju se i prolaz je čist
te možemo tuda
a ako se i sklope na tren
to je ugriz u strasti i oprašta se